

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

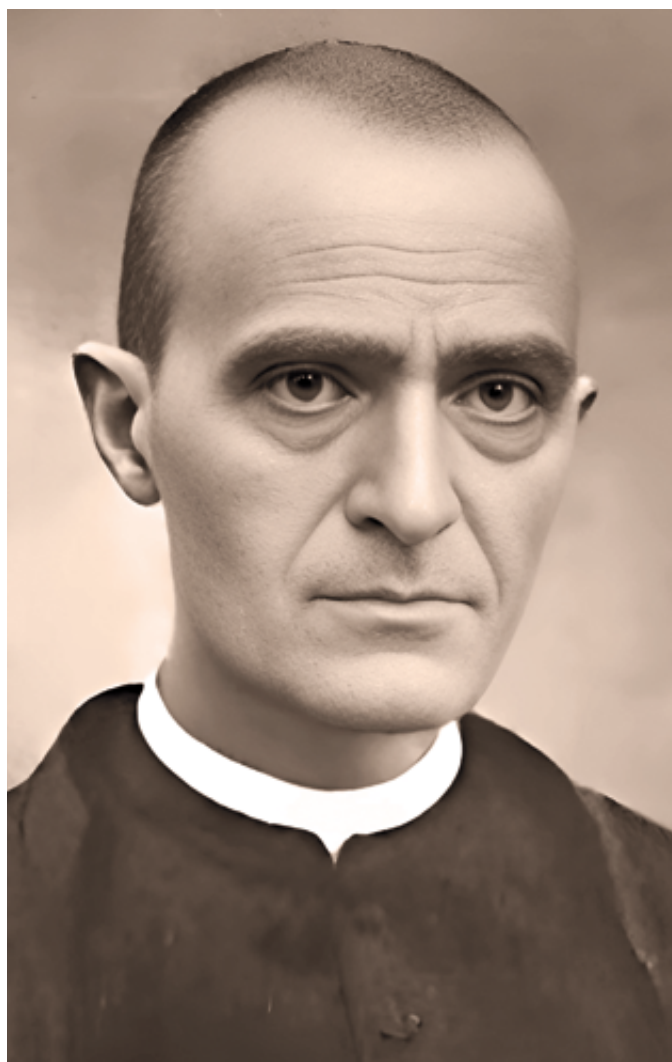
† SALVADOR CRISTAU I COLL
Bisbe de Terrassa

Benaurats els perseguits (*Mt* 5,10-12)

El pròxim dissabte dia 23 de novembre a la basílica de la Sagrada Família de Barcelona tindrà lloc la beatificació de dos màrtirs en els inicis de la guerra civil. Es tracta del Sr. Antoni Tort Reixachs, fidel laic de Barcelona, i de Mn. Gaietà Clausellas Ballvè, prevere de Sabadell. Voldria referir-me especialment avui a la figura de Mn. Clausellas.

Mn. Gaietà Clausellas és un prevere la vida del qual ens pot passar desapercebuda. És un dels molts preveres que han seguit la crida de Jesús i han dedicat la seva vida al servei de Déu a través del servei a les persones, allà on el seu bisbe a cada moment els ha destinat. No ha destacat en res especialment, ni per la seva oratòria ni pels seus escrits ni tan sols per les obres que ha fet en vida. Podem dir que ha estat un humil servidor de Déu que en l'exercici del seu ministeri sacerdotal ha fet present l'amor i la misericòrdia de Déu, amb humilitat, caritat i discreció, donant molts fruits.

Va néixer a la ciutat de Sabadell, el 29 d'agost de l'any 1863, essent el quart fill del matrimoni format per Vicenç Clausellas i Maria Ballvè. Als 12 anys ingressà en el Seminari de Barcelona i rebé l'ordenació sacerdotal el 26 de maig de 1888. Celebrà la seva primera missa a la parròquia de la Puríssima de Sabadell. Va ser nomenat successivament vicari a Olesa de Montserrat i a Vilanova i la Geltrú i l'any 1898 va ser destinat com a vicari a Sant Fèlix de Sabadell, col·laborant especialment a la Trinitat, que aleshores era tinència parroquial. Conegué i mantingué amistat amb el Dr. Josep Guardiet, també beatificat com a màrtir, amb el Dr. Sardà i Salvany, fundador de l'Acadè-

mia Catòlica i la Residència de les Germanetes dels Desemparats i amb el Dr. Lluís Carreras, escriptor, periodista i intel·lectual cristià, tots ells preveres també com ell.

L'any 1916 va ser nomenat capellà de la Residència de les Germanetes dels Ancians Desemparats, dedicant-se en cos i ànima a l'atenció dels malalts i els pobres a tota la ciutat. En esclatar la guerra civil li oferiren fugir, però ell preferí quedar-se a cuidar els malalts i la gent gran. El 14 d'agost de 1936 fou assassinat a la carretera de Matadepera, on actualment un monòlit conserva la seva memòria. L'any

1957 les seves restes foren traslladades a la parròquia de Sant Fèlix en un acte de gran devoció popular i concurrència massiva.

Mn. Clausellas ha estat un home que li va tocar viure en una de les èpoques més convulses de la nostra història més recent, essent una de les víctimes innocents d'aquest període tan agitat i tensat que ha estat la primera meitat del segle XX. Ell, sense tenir cap protagonisme especial, va saber respondre a les inquietuds i desafiaments de cada moment. Sense fer soroll, amb respecte, posant en pràctica el que havia rebut de Déu, l'amor, el perdó, el servei, la fraternitat.

L'Església el reconeix com a màrtir, és a dir, com a testimoni de la fe en grau elevat, perquè no es va reservar ni tan sols la seva vida, sinó que la lliurà a causa de l'odi a la fe d'altres. Un màrtir és un testimoni i un exemple. Un exemple de vida sacerdotal que pot il·luminar també els nostres temps amb la seva humilitat creativa. Amb la seva capacitat

de servei i resposta a les persones i a les situacions, des de l'amor de Déu sense témer les conseqüències que això li pugui comportar.

És un goig per nosaltres reconèixer-lo com a testimoni de vida i de fe, al costat del Dr. Josep Guardiet, el P. Àngel Rodamilans OSB, el P. Josep Puig Miroso SF, o el P. Cebrià de Terrassa OFM Cap, fra Ludovico Ayet i fra Àngel Maria Presta O Carm, beats màrtirs també en el nostre territori diocesà. Dissabte dia 23 ens aplegarem, doncs, en una cerimònia ben especial i esperada per nosaltres. A Mn. Gaietà i als nostres beats màrtirs ens encomanem!

ENTREVISTA

Conservar les campanes

XAVIER PALLÀS

L'impulsor i director de l'Escola de Campaners de la Vall d'en Bas, Xavier Pallàs, defensa que «cal conservar el llenguatge sonor de les campanes com a part del llegat cultural i religiós», sobretot el toc manual, reconegut com a Patrimoni Immaterial de la Humanitat per l'UNESCO (2022). Per a ell, «ser campaner implica no només dominar les tècniques de tocar, sinó també conèixer i respectar la història, el simbolisme i el paper social i religiós de les campanes».

Per què hem de protegir el llenguatge de les campanes?

Perquè és una part essencial de la nostra cultura. Els tocs de campana no són simples sons, sinó missatges plens de significat que durant segles han servit per comunicar esdeveniments, organitzar la vida de les comunitats i transmetre sentiments col·lectius. Preservar aquest llenguatge és conservar la nostra identitat i garantir que continuï essent una eina viva de comunicació i de cohesió social.

Els tocs de campanes tenen una tasca evangelitzadora...

Sí, és una de les seves funcions. Les campanes criden a l'oració i a les celebracions religioses i contribueixen a donar més intensitat als nostres rituals. També són un canal de comunicació amb Déu: a través del seu so s'eleva les nostres pregàries cap a Ell i, al mateix temps, són també la seva veu que ens crida, tal com porten inscrit les campanes més antigues: VOX DOMINI SONAT.

Per què et va atraure l'ofici de campaner?

Primer em vaig atansar a les campanes com a objecte material, pel seu valor artístic i històric. Pujant als campanars per inventariar-les de seguida em vaig adonar que, perquè estiguin ben conservades i protegides, calia que hi hagués un campaner que toqués de forma manual a cada campanar. Això em va portar a començar a investigar la part immaterial, és a dir, els diferents tocs de campana i les tècniques per tocar.

Oscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ

Un fruit durador

Un grup de set matrimonis fa quaranta-vuit anys que es reuneixen. La reunió mensual és el centre de la vida de l'equip. Es tracten punts d'interès pel creixement humà i espiritual de les parelles: pregària inicial comunitària, posada en comú d'experiències viscudes, revisió de compromisos personals i de parella, estudi i diàleg sobre el tema corresponent i compartir el senzill refrigeri que la llar acollidora ha preparat. I el recés anyal de tot un dia. Sempre sentint-se Església, implicats en la vida parroquial i alguns, durant anys, en tasques de servei —preparació al matrimoni, economia, escola de pares, catequesi,...—, implicats, també, alguns altres en el teixit social del barri.

Molts anys de compartir. Els primers temps de matrimoni, l'experiència d'uns i l'aprenentatge d'altres; la il·lusió de l'arribada dels fills —«els fills de l'equip» com els anomenen—; compartir els camins de la seva educació i els esdeveniments de l'adolescència i de la joventut; els neguits laborals i la superació d'alguns enurts; els nets i la col·laboració que cal oferir quan convé; fer-se costat en els moments de malaltia; afrontar la tercera edat amb espe-

rança i empena; sortides d'amistat amb l'estol dels fills, en el seu moment, ara sortides assequibles a la mitjana d'edat; compartir el dol del traspàs d'una filla i del d'alguns dels seus membres, fins i tot del consiliari amb el que iniciaren l'experiència; una espiritualitat arrelada en la pregària, en el diàleg i en el testimoni de la vida, com el moviment dels Equips de la Mare de Déu demana,... Convé destacar, també, la fidelitat als principis dels Equips, als temes que es proposen, a les trobades,... Fidelitat al mètode i als continguts que no està renyida amb l'adaptació als temps i a les persones.

Mirant la tasca desenvolupada, quants equips com aquest i d'altres grups similars han fet i fan Església a casa nostra i teixit social al país. Sortir de l'individualisme i del tancament en la parella. Són un bon testimoni. Alguns matrimonis novells continuen aquest model de presència eclesial. Resonen les paraules d'un dels evangelis que es llegeixen sovint en els casaments: «Soc jo qui us he escollit a vosaltres i us he confiat la missió d'anar per tot arreu i donar fruit, i un fruit que duri per sempre» (Jn 15,16).

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Un célebre manto

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Mañana en la liturgia celebramos a un gran santo. Su manto se ha hecho célebre, san Martín de Tours lo dividió con un mendigo. En realidad lo compartió con Jesús pobre.

El gesto tuvo lugar alrededor del año 335. Como miembro de la guardia imperial, san Martín, joven soldado, con frecuencia era enviado a realizar las rondas nocturnas. En una de estas, durante el invierno, mientras iba a caballo se topó con un pobre semidesnudo. Martín sintió compasión por él, y decidido se quitó el manto, lo cortó en dos y le regaló una mitad al mendigo. Dicen que en sueños, a la noche siguiente, vio a Jesús vestido con la parte del manto que él le había donado; el Señor decía a los ángeles: «Este es Martín, soldado

romano que no está bautizado y que me ha vestido». El sueño impresionó mucho al joven soldado, que fue bautizado en la siguiente fiesta de la Pascua.

En cuanto le fue posible, se licenció del ejército. En vida monástica, rezaba y anunciaba la fe. Nombrado obispo de Tours siguió asistiendo a personas que están en la miseria, a los presos y a los enfermos.

El papa Francisco ha dicho que el santo puede justamente ser llamado padre de los pobres.

Pidamos a María, nuestra Señora, que sepamos recibir la fuerza que nos da el Señor, para compartir con generosidad. Que seamos evangelizadores con las palabras y las obras.

Lectures de la missa diària i santoral

11. □ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Tt 1,1-9 / Sl 23 / Lc 17,1-6]. Sant Martí de Tours (†397), bisbe, abans monjo, originari de Pannònia. Sant Menna, oficial siríac mr. (Alexandria, s. III).

12. ■ Dimarts [Tt 2,1-8.11-14 / Sl 36 / Lc 17,7-10]. Sant Josafat, bisbe coadjutor de Pólozk i mr. (1623) per la unitat dels cristians. Sant Emilià (Millán) de la Cogolla, ermità a la Rioja.

13. ■ Dimecres [Tt 3,1-7 / Sl 22 / Lc 17,11-19]. Sant Leandre, bisbe de Sevilla (s. VI). Sant Dídac (Diego) d'Alcalà, rel. franciscà a Sevilla (†1463); sant Estanislau de Kostka, rel. jesuïta; sant Nicolau I el Gran, papa (858-867); sant Homobò, comerciant de Cremona (†1197); santa Ennata.

14. ■ Dijous [Flm 7-20 / Sl 145 / Lc 17,20-25]. Sant Serapi, primer mr. mercedari; sant Josep Pignatelli, prev. jesuïta; santa Veneranda, vg.

15. ■ Divendres [2Jn 4-9 / Sl 118 / Lc 17,26-37]. Sant Albert el Gran (†1280), bisbe de Ratisbona i dr. de l'Església (dominicà), patró dels naturalistes. Sant Eugeni, bisbe de Toledo; sant Leopold (s. XII), noble, patró d'Àustria.

16. ■ Dissabte [3Jn 5-8 / Sl 111 / Lc 18,1-8]. Santa Margarida d'Escòcia (†1093), reina, nascuda a Hongria; santa Gertrudis (1256-1303), vg. cistercenca a Helfta. Sant Edmon, bisbe. Sants Roc (Roque) González, Alons Rodríguez i Joan del Castillo, jesuïtes mrs.

17. ■ † Diumenge vinent, diumenge XXXIII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Dn 12,1-3 / Sl 15 / He 10,11-14.18 / Mc 13,24-32]. Santa Isabel d'Hongria (1207-1231), princesa viuda, serventa dels malalts. Sant Gregori Taumaturg, bisbe de Neocesarea (s. III); sant Iscle o Aciscle i santa Victòria, germans mrs. a Còrdova (303).

DIUMENGE XXXII DE DURANT L'ANY

Lectura del primer llibre dels Reis (1Re 17,10-16)

En aquell temps, el profeta Elies se n'anà a Sarepta. Quan arribà a l'entrada del poble, hi havia allà una viuda que recollia llenya. Elies la cridà i li digué: «Porta'm, si et plau, una mica d'aigua per beure». Mentre l'anava a buscar, Elies la tornà a cridar i li digué: «Porta'm, també, un tros de pa». Ella respongué: «Per la vida del Senyor, el teu Déu, et juro que no en tinc gens. Només tinc un grapat de farina i una mica d'oli. Ara estava recollint aquests branquillons i anava a fer pa per a mi i per al meu fill. Ens el menjarem i després morirem de fam».

Elies li respongué: «No tinguis por. Fes-ho tal com dius, però primer fes un panet per a mi i dona-me'l. Després ja en faràs per a tu i per al teu fill. Això diu el Senyor, Déu d'Israel: No es buidarà el pot de farina ni s'abaixarà l'oli de la gerra fins al dia que el Senyor enviarà la pluja al país».

Ella va fer tal com Elies li havia dit, i durant molts dies, tant ella com la seva família van poder menjar: no es va buidar el pot de farina ni s'abaixà l'oli de la gerra, tal com el Senyor ho havia dit per boca d'Elies.

Salm responsorial (145)

R. *Lloa el Senyor, ànima meva.*

El Senyor, que es manté fidel per sempre, / fa justícia als oprimits, / dona pa als qui tenen fam. / El Senyor deslliura els presos. R.

El Senyor dona la vista als cecs, / el Senyor redreça els vençuts. / El Senyor estima els justos; / el Senyor guarda els forasters. R.

Manté les viudes i els orfes, / i capgira els camins dels injustos. / El Senyor regna per sempre, / és el teu Déu, Síó, per tots els segles. R.

Lectura de la carta als cristians hebreus

(He 9,24-28)

Crist no ha entrat en aquell santuari, a imatge del veritable, fet per mà d'homes, sinó que ha entrat al cel mateix, i s'ha presentat davant Déu per nosaltres. El gran sacerdot entra cada any al santuari amb una sang que no és la seva. Crist, en canvi, no s'ha d'oferir moltes vegades, altrament hauria hagut d'anar sofrint la seva passió des de la creació del món. De fet no ha aparegut fins ara, a la fi dels temps, a oferir-se ell mateix una sola vegada com a víctima per abolir el pecat. Els homes morim una sola vegada, i després de la mort ve el judici. Semblantment el Crist va ser ofert una sola vegada, quan va prendre damunt seu els pecats de tots. Després tornarà a revelar-se, no ja per raó dels pecats, sinó per salvar aquells qui esperen el moment de rebre'l.

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Marc

(Mc 12,38-44)

En aquell temps, Jesús, instruint la gent, deia: «No us fieu dels mestres de la Llei. Els agrada de passejar-se amb els seus vestits, i que la gent els saludi a les places, que els facin ocupar els primers seients a les sinagogues i els primers llocs a taula; devoren els béns de les viudes i, al moment de l'oració, per fer-se veure, es posen filactèries ben llargues. Són els qui seran jutjats més rigorosament».

Estant assegut al temple, davant la sala del tresor, Jesús mirava com la gent hi tirava diners. Molt rics hi tiraven molt, però vingué una viuda pobre que hi tirà dues monedes de les més petites. Jesús cridà els deixebles i els digué: «Us dic amb tota veritat que aquesta viuda pobre és la que ha donat més de tots; els altres han donat del que els sobrava, però ella, que ho necessitava per a viure, ha donat tot el que tenia».

Lectura del primer libro de los Reyes (1Re 17,10-16)

En aquellos días, se alzó el profeta Elías y fue a Sarepta. Traspasaba la puerta de la ciudad en el momento en el que una mujer viuda recogía por allí leña. Elías la llamó y le dijo: «Tráeme un poco de agua en el jarro, por favor, y beberé». Cuando ella fue a traérsela, él volvió a gritarle: «Tráeme, por favor, en tu mano un trozo de pan». Ella respondió: «Vive el Señor, tu Dios, que no me queda pan cocido; solo un puñado de harina en la orza y un poco de aceite en la alcuza. Estoy recogiendo un par de palos, entraré y prepararé el pan para mí y mi hijo, lo comeremos y luego moriremos». Pero Elías le dijo: «No temas. Entra y haz como has dicho, pero antes prepárame con la harina una pequeña torta y tráemela. Para ti y para tu hijo la harás después. Porque así dice el Señor, Dios de Israel: "La orza de harina no se vaciará, la alcuza de aceite no se agotará hasta el día en que el Señor conceda lluvias sobre la tierra"». Ella se fue y obró según la palabra de Elías, y comieron él, ella y su familia. Por mucho tiempo la orza de harina no se vació ni la alcuza de aceite se agotó, según la palabra que había pronunciado el Señor por boca de Elías.

Salmo responsorial (145)

R. *Alaba, alma mía, al Señor.*

El Señor mantiene su fidelidad perpetuamente, / hace justicia a los oprimidos, / da pan a los hambrientos. / El Señor liberta a los cautivos. R.

El Señor abre los ojos al ciego, / el Señor endereza a los que ya se doblan, / el Señor ama a los justos. / El Señor guarda a los peregrinos. R.

Sustenta al huérfano y a la viuda / y trastorna el camino de los malvados. / El Señor reina eternamente, / tu Dios, Síón, de edad en edad. R.

Lectura de la carta a los Hebreos

(Heb 9,24-28)

Cristo entró no en un santuario construido por hombres, imagen del auténtico, sino en el mismo cielo, para ponerse ante Dios, intercediendo por nosotros. Tampoco se ofrece a sí mismo muchas veces como el sumo sacerdote, que entraba en el santuario todos los años y ofrecía sangre ajena. Si hubiese sido así, tendría que haber padecido muchas veces, desde la fundación del mundo. De hecho, él se ha manifestado una sola vez, al final de los tiempos, para destruir el pecado con el sacrificio de sí mismo. Por cuanto el destino de los hombres es morir una sola vez; y después de la muerte, el juicio. De la misma manera, Cristo se ofreció una sola vez para quitar los pecados de todos. La segunda vez aparecerá, sin ninguna relación al pecado, para salvar a los que lo esperan.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Marcos

(Mc 12,38-44)

En aquel tiempo, Jesús, instruyendo al gentío, les decía: «¡Cuidado con los escribas! Les encanta pasearse con amplio ropaje y que les hagan reverencias en las plazas, buscan los asientos de honor en las sinagogas y los primeros puestos en los banquetes; y devoran los bienes de las viudas y aparentan hacer largas oraciones. Esos recibirán una condenación más rigurosa». Estando Jesús sentado enfrente del tesoro del templo, observaba a la gente que iba echando dinero: muchos ricos echaban mucho; se acercó una viuda pobre y echó dos moneditas, es decir, un cuadrante. Llamando a los discípulos, les dijo: «En verdad os digo que esa viuda pobre ha echado en el arca de las ofrendas más que nadie. Porque los demás han echado de lo que les sobra, pero esta, que pasa necesidad, ha echado todo lo que tenía para vivir».

COMENTARI

Qui estima de veritat, ni que sigui pobre, és generós

MN. JOSEP SERRA I COLOMER

Canonge de la Catedral de Barcelona

Jesús és molt exigent amb aquelles persones que tenen més responsabilitats i, potser poder, i van al capdavant de la gent religiosa del seu poble. Aquelles persones que en lloc de donar llum, donen fum. Els que s'aprofiten de la bona gent i dels més febles. Això passava amb els mestres de la llei, d'aquell temps.

Però també pot passar avui, amb aquells que en nom del Senyor han d'anar al capdavant de les comunitats; per això cal que els ajudem, i siguem per a ells, persones que fomenten el seu progrés i creixement espiritual; la seva missió no és fàcil i és temptadora.

Hem d'ajudar i pregar per tothom però, ben significativament, cal fer-ho per aquells que tenen importants responsabilitats: socials, polítiques, econòmiques, empresarials, religioses, familiars, educatives...

L'Evangelí, avui, ens presenta una qüestió que és important: Jesús ens demana que no ens guiem per les aparences, i ens presenta el fet d'una vídua pobre, que és més generosa, segons les seves possibilitats, que moltes altres persones que disposen de més riqueses. «Us ho dic amb tota veritat que aquesta vídua pobre és la que ha donat més de tots; els altres han donat el que els sobrava, però ella, que ho necessitava per viure, ha donat tot el que tenia.»

En la nostra societat, que està molt marcada pel poder de la imatge externa, ens convé que no ens enlluernem, i en canvi fixem la nostra atenció en el que cadascú de nosaltres podem fer per ajudar els altres.

Els pobres en l'esperit, gasten la seva vida fent el bé, no es donen importància, no cerquen honors, ni reconeixements; aquests són els que viuen de veritat la Benaurança que proclamava Jesús. D'ells és el Regne del cel.

Jesucrist es va fer feble i pobre, i d'aquesta manera es feia solidari amb els febles i els pobres del món. En la nostra realitat de cada dia, no sempre es tracta de donar diners; cal donar el que tinguem i som capaços de realitzar: companyia, amistat, consell, saviesa, paciència, esperança, fe, amor...

No és qüestió de donar molt o donar poc, és qüestió de donar-se, de fer-ho a la manera de Jesús, que essent Déu es va fer igual als homes per donar-nos-ho tot, i ensenyar-nos a estimar de veritat.

VIDA DIOCESANA

Agenda

Divendres 15 de novembre, a les 12 h.
Reunió amb el clergat de l'arxiprestat de Granollers al Bisbat.

Dissabte 16 de novembre, a les 10 h.
Consell Pastoral Diocesà al Bisbat. /
A les 19 h, confirmacions a la parròquia de la Mare de Déu de Montserrat de Terrassa.

Diumenge 17 de novembre, a les 12 h.
Confirmacions a la parròquia de la Mare de Déu del Roser de Cerdanyola del Vallès.

Notícies

La Catedral de Terrassa ja disposa d'un orgue. Mons. Salvador Cristau, bisbe de Terrassa, va beneir el 28 d'octubre el nou orgue digital de la Ca-

tedral del Sant Esperit en una cerimònia amb feligresos i autoritats, incloent la regidora Montserrat Cau-pena. Aquest orgue, de la marca holandesa Johannus, substitueix provisionalment l'antic orgue de tubs, inoperatiu des del 2010, amb el cost cobert per un benefactor i la comunitat parroquial.

La diòcesi de Terrassa participa en la trobada del clergat a Montserrat.

El 30 d'octubre, seixanta preveres i diaques de la diòcesi, presidits pel bisbe Salvador, van participar en la trobada del clergat a Montserrat per commemorar el mil·lenari de la vida monàstica. La jornada va incloure una missa amb Mons. Joan Planellas, una conferència de Mons. Rino Fisi-

chella sobre la Mare de Déu i l'esperança cristiana, el cant de la *Salve* i el *Virolai*, un dinar de germanor i una visita a l'exposició del mil·lenari al Museu de Montserrat.

Conferència sobre Mn. Clausellas a la Trinitat.

El dimecres 30 d'octubre, la parròquia de la Santíssima Trinitat de Sabadell va acollir una conferència sobre Mn. Gaietà Clausellas, màrtir que serà beatificat el 23 de novembre a la Sagrada Família. Mn. Blai Blanqué i Esteve Argemí van exposar la seva recerca sobre el futur beat, qui fou vicari de Sant Fèlix el 1898 i col·laborador de la parròquia de la Trinitat.

El cardenal Cristóbal López a les Jornades de Formació i Animació Pastoral. El 29 d'octubre van començar a Granollers les Jornades de Forma-

ció i Animació Pastoral, organitzades pel Moviment de Cristians de Pobles i Comarques. El cardenal Cristóbal López Romero va obrir les jornades amb una ponència sobre la migració i la pobresa que la causa. L'endemà parlarà sobre el Sínode.

A més a més...

Assistència a la beatificació de Mn. Clausellas.

A partir del 4 de novembre es poden recollir invitacions per a la beatificació de Mn. Clausellas el 23 de novembre a les 11 h a la Sagrada Família de Barcelona. Punts de recollida: Bisbat de Terrassa (dl.-dv., 9.30 h - 13.30 h) i parròquia de Sant Fèlix de Sabadell (dc., 17.30h - 19.30 h).

Pelegrinatge a Roma. Amb motiu del Jubileu de l'any 2025, la diòcesi organitza un pelegrinatge a Roma entre els dies 9 i 12 de març de 2025 per rebre el do de la indulgència. Inscripcions: www.bisbatdeterrassa.org

Mostra de Cinema Espiritual de Catalunya.

La Mostra de Cinema Espiritual projecta dues pel·lícules aquest novembre: *The Old Oak* el 20 de novembre a la UAB i a Granollers, i *The Brigade* el 27 de novembre. Totes dues en VOSC. Més informació al web del bisbat.

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU COLL
Obispo de Terrassa

Bienaventurados los perseguidos (Mt 5,10-12)

El próximo sábado 23 de noviembre, en la basílica de la Sagrada Familia de Barcelona, tendrá lugar la beatificación de dos mártires de los inicios de la guerra civil. Se trata del Sr. Antoni Tort Reixachs, fiel laico de Barcelona, y de Mn. Gaietà Clausellas Ballvé, presbítero de Sabadell. Quisiera referirme especialmente hoy a la figura de Mn. Clausellas.

Mn. Gaietà Clausellas fue un presbítero cuya vida nos puede pasar desapercibida. Es uno de los muchos presbíteros que siguieron la llamada de Jesús dedicando su vida al servicio de Dios a través del servicio a las personas, allí donde su obispo en cada momento los ha destinado. No destacó en nada especialmente, ni por su oratoria ni por sus escritos ni siquiera por las obras que realizó en vida. Podemos decir que fue un humilde servidor de Dios que en el ejercicio de su ministerio sacerdotal hizo presente el amor y la misericordia de Dios, con humildad, caridad y discreción, dando muchos frutos.

Nació en la ciudad de Sabadell, el 29 de agosto de 1863, siendo el cuarto hijo del matrimonio formado por Vicenç Clausellas y Maria Ballvé.

A los 12 años ingresó en el Seminario de Barcelona y recibió la ordenación sacerdotal el 26 de mayo de 1888. Celebró su primera misa en la parroquia de la Purísima de Sabadell. Fue nombrando sucesivamente vicario en Olesa de Montserrat y en Vilanova i la Geltrú y en 1898 fue destinado como vicario a la parroquia de Sant Fèlix de Sabadell, colaborando especialmente en la Trinidad, que entonces era una tenencia parroquial. Conoció y mantuvo amistad con el Dr. Josep Guardiet, también beatificado como mártir, con el Dr. Sardà y Salvany, fundador de la Academia Católica y la Residencia de las Hermanitas de los Desamparados y con el Dr. Lluís Carreras, escritor, periodista e intelectual cristiano, todos ellos presbíteros también como él.

En 1916 fue nombrado capellán de la Residencia de las Hermanitas de los Ancianos Desamparados, dedicándose en cuerpo y alma a la atención de los enfermos y los pobres en toda la ciudad. Al estallar la guerra civil le ofrecieron huir, pero él prefirió quedarse a cuidar a los enfermos y la gente mayor. El 14 de agosto de 1936 fue asesinado en la carretera de Matadepera, donde actual-

mente un monolito conserva su memoria. En 1957 sus restos fueron trasladados a la parroquia de San Félix en un acto de gran devoción popular y concurrencia masiva.

Mn. Clausellas fue hombre al que le tocó vivir en una de las épocas más convulsas de nuestra historia más reciente, siendo una de las víctimas inocentes de este período tan agitado y tensionado que ha sido la primera mitad del siglo XX. Él, sin tener ningún protagonismo especial, supo dar respuesta a las inquietudes y desafíos de cada momento. Sin hacer ruido, con respeto, poniendo en práctica lo que había recibido de Dios, el amor, el perdón, el servicio, la fraternidad.

Es un gozo para nosotros reconocerle como testimonio de vida y de fe, junto al Dr. Josep Guardiet, el P. Ángel Rodamilans OSB, el P. Josep Puig Miró SF, el P. Cebrià de Terrassa OFM Cap, fray Ludovico Ayet y fray Ángel Maria Presta O Carm, beatos mártires también en nuestro territorio diocesano. El sábado día 23 nos reuniremos, pues, en una ceremonia muy especial y esperada por nosotros. ¡A Mn. Gaietà y a nuestros beatos mártires nos encomendamos!

BISBAT D TERRASSA

SEGUEIX-NOS A LES XARXES SOCIALS!!!

